

Розділ 1

Браяр Роуз

Чотирнадцять років.

«Його там немає. Годі шукати». Я відвела погляд від вечірки й змусила себе зосередитися на хвилях, що боролися між собою в зловісному світлі місяця. Над головою розкинулася зоряна ковдра — єдине моє товариство на кам'яній терасі Шийонського замку.

Навколо гомонів натовп: люди танцювали, фліртували, сміялися, *жили*. А я ще ніколи не почувалася такою самотньою.

Шоліта фон Бісмарки влаштовували грандіозний бал на честь свого приїзду у Швейцарію. Сотні титулованих аристократів і магнатів з усієї Європи зліталися до середньовічного замку на березі Женевського озера, щоб похизуватися знайомством з одним з найстаріших королівських родів світу. Серед них — мої пихаті батьки.

Олівер мав би вже бути тут — тинятися коридорами чи вигадувати черговий витончений пранк. Він завжди з'являвся тоді, коли сам вважав за потрібне, й ані хвилиною раніше.

«Не шукай його. Опануй себе».

Запізно.

Мое зрадливе тіло саме повернуло голову в бік натовпу в пошуках знайомих світло-золотистих кучерів і пустотливого погляду.

На відкритому танцмайданчику яблуку ніде впасти, тож шансів побачити його — нуль. Пастельні бальні сукні ковзали по кам'яних плитах, наче хмаринки із цукрової вати, кружляючи з витонченою елегантністю.

З кількаярусної сцени оркестр у стилі бароко дарував нам розкішне струнне звучання першої частини «Маскарадної сюїти» Арама Хачатуряна. Один з моїх улюблених вальсів.

Я пригладила спідницю своєї ірисково-рожевої сукні. Навіть якщо вимащу її об голу цеглу тераси — батькам буде байдуже. Щоб помітити, як я відверто паскудно поводжуся з атласною сукнею, треба спершу згадати про моє існування. А про цей незручний факт вони щосили намагалися забути.

Я поглянула вниз, під веранду. Якщо впаду — спершу вдаюся об дах, а потім скочуся просто на ринь. Тут десять, може, дванадцять поверхів. Достатньо, щоб убитися. Я обернулася до батьків, які стояли поруч зі своїми друзями за якихось кілька кроків від мене.

Вони навіть не помітили, що я сиджу на самому краєчку.

Вони взагалі мене не помічали.

— То-о-ож... — жінка в оливковій сукні кинула погляд на моїх батьків поверх келиха із шампанським. Вона мала вишуканий акцент і розтягувала слова, додаючи їм зайвих складів. — Які плани тепер, коли відділення в Цюриху вже запустили?

Тато працював у *Luxor Trust* — нішевому банку, що спеціалізувався на «масажі яєць багатим засранцям». Його слова, не мої. Він займався управлінням, що ж до його обов'язків,

основними були: безбожне підлабузництво, відкриття нових офісів, щоб задовольнити міжнародний попит *Лихор*, і регулярне перетягування нашої родини в кожен куточок світу, де оселився бодай один мільярдер.

З пелюшок я знала лише, який вміст валізи. Дім був абстракцією. Чимось, що мали *інші* діти. До чотирнадцяти я вже встигла пожити в Лондоні, Токіо, Парижі, Монреалі, Цюриху, Ер-Ріяді й Будапешті.

Попри те що мала американський паспорт, у Штатах я провела якихось кілька місяців за все життя. Коли мене питали, звідки я, відповідала: з Нью-Йорка. Але насправді я — нізвідки. Моя історія не мала початку.

«Хіба що Олівер фон Бісмарк захоче це змінити. А точніше — якщо ти зможеш його переконати».

— Ой, навіть не питай про нашу наступну пригоду, — мама ковзнула наманікюреними пальцями по чорному каре, а другою рукою вчепилася в татів костюм від «Прада». — Компанія Джейсона хоче, щоб він відкрив нове відділення в Буенос-Айресі. А ти знаєш, як я люблю це місто. Я ж напів-аргентинка.

— А як Браяр Роуз витримує всі ці переїзди? — поцікавився чоловік жінки в оливковій сукні, покручуючи келих з вином. — Ми з Фаб'ен якимось переїхали на три роки на Аляску. По роботі, звісно. Діти лютували. Важко, мабуть, бути підлітком.

— З навчанням у неї завжди все було добре, — мама випросталася, наче їй кілок у спину забили. Вона повсякчас так реагувала, коли йшлося про її найнеприємнішу тему — про мене. — З Браяр працює ціла команда найкращих репетиторів з усієї Європи, а наступного тижня вона завершує заочний курс із багатофакторного матаналізу в Оксфорді.

«Ле Розе»¹ торік двічі хотіли взяти її до себе, але ж ми постійно переїжджаємо... — крізь зуби вихопилося вимушене зітхання. — Так складно влаштувати щось постійне.

Вона не згадала, що я записалася на той курс лише тому, що чула, ніби Олівер цілий тиждень буде в Бірмінгемі. А це якась година потягом від Оксфорда.

«Ти навіть не намагаєшся прикинутися байдужою, Браяр Роуз».

Цей потяг пішов ще тоді, коли я взялася вишукувати в жовтій пресі новини про фон Бісмарків — десь між статтями про загрозові апетити королівської родини на авокадо й гучними голлівудськими розлученнями.

Жінка в оливковій сукні поплескала маму по плечу:

— Ну, Браяр Роуз завжди була розумною дитиною. У цьому ніхто ніколи не сумнівався.

На відміну від цієї незнайомки, я не жила в ілюзіях — цілком очевидно, що мама оцінює мої академічні досягнення далеко не на п'ять зірок. Напруга сочилася з неї, як вода крізь тріщини дамби. Один порив вітру, і вона впаде — так залякла.

Жінка в оливковій сукні цокнула язиком, удаючи співчуття:

— А як у неї із соціалізацією?

— Соціалізацією... — мамині губи стиснулися так міцно, що могли б і діамант розчавити. Вона зблідла. — Ну, Браяр Роуз від природи трохи тиха й сором'язлива. Думаю, для неї це не надто важливо.

«Важливо, мамо. Так важливо, що часом це мене душить».

¹ Один з найстаріших та найпрестижніших навчальних закладів у Швейцарії. (Тут і далі — прим. ред.)

— І, зрештою, ми ж не можемо відмовитися від власного життя через *дитину*, — втрутився тато, забравши в мами келих і поставивши його на тацю офіціантові, що проходив повз них. — Ці новомодні підходи до виховання — не для нас. Люди викохують розпещених вередунів.

В очах захипало. Я змусила себе зосередитися на парах у танці, щоб притлумити біль. Ноги під шарами тканини рухалися в ритмі вальсу, раз по раз ударяючись об поруччя тераси.

Права — назад. Ліва — вбік. Обидві — разом. Ліва — вперед. Права — вбік. Повтор.

М'язи тремтіли. Кожна клітинка мого тіла прагнула танцювати. Я зачаровано спостерігала, як люди кружляють, граційно вигинають спину, погойдуються. Їхній сміх пробігав мені по хребту, мов ковток еспресо.

«Буенос-Айрес».

Я вперше чула про ці плани. Джейсон і Філомена Ауери ніколи б не дозволили *дитині* ставити запитання без дозволу — тим паче про майбутнє, яке вони повністю контролювали.

— *Такі егоїстичні запитання засмучують твого батька*, — дорікала мені мама щоразу, коли я наважувалася порушити тему наших нескінченних переїздів. — *Тобі не соромно бути такою невдячною і розбещеною? Думаєш, усі діти живуть у розкоші?*

Ні. Я зовсім так не думала.

Річ у тім, що мені не треба дизайнерських речей, пентхаусів серед хмар і блиску ресторанів. Я мріяла про вірних друзів, домашню їжу й партію в румі¹ з батьками в ліниві

¹ Настільна гра, яка передбачає складання комбінацій із плиток (або карт), щоб отримати певну кількість очок.

святкові вечори. Про ті речі, які Олівер фон Бісмарк описував у своїх історіях — таких гарних і далеких, що я сумнівалася, чи вони взагалі реальні. Але шалено хотіла, щоб вони такими були.

«Одного дня я все це матиму.

Щастя. Свободу. Друзів, таких близьких, що стануть моєю родиною».

Мама зітхнула:

— Хай там як, ми знайшли рішення.

Оце так новина. Рішення? Від моєї самотності? Може, мені нарешті дозволять завести собаку?

— Справді? — я різко обернулася до них і саме встигла побачити, як жінка в оливковій сукні нахиляється вперед. — І яке?

Тато покрутив шпоньку, вирівнюючи наш родинний герб.

— Браяр Роуз із вересня навчатиметься в «Сюрваль Монтре».

Кров застигла в моїх жилах. «Сюрваль Монтре» — це школа-інтернат лише для дівчат. У *Швейцарії*. Вони кидають мене тут і навіть не обговорили рішення зі мною.

— «Сюрваль Монтре»? — сукня на жінці зібгалася, і та відсахнулася так, наче сама думка їй була огидна. — А чому не «Ле Розе»?

Мама торкнулася перлів «Мікімото» на ключиці, а її погляд повільно поплив убік, ніби ця розмова стомлювала її до нудоти.

— Ну не можемо ж ми дозволити їй тинятися Європою без нагляду із хлопцями, чи не так?

«Переклад: навіщо провокувати скандал, якого цілком можна уникнути, просто зробивши доньку нещасною?»

Тато поклав долоню мамі на поперек і дивився на неї так, ніби в усьому світі була важлива лише вона. І, по суті, так і було. Бо мене для нього не існувало.

— Так буде краще для всіх, — він погладив їй спину поверх сукні «Оскар де ла Рента». — Цюрих — наша остання зупинка, а французька Браяр Роуз — бездоганна. У школі діє система AP¹, тож із перенесенням балів не виникне жодних проблем. До того ж це чудова нагода знайти нових друзів.

Вони віддають мене в школу-інтернат.

Викидають доньку в Європі, а самі спокійно рушають до Південної Америки.

І знаєте, що найгірше? Попри те що мене трусило від люті й страху, я не мала сили опиратися. Втрутитися. Сказати, що я нізащо не погоджуся жити без них. Не тому, що вони чудові батьки, а тому, що вони — моє єдине уявлення про нормальність. Мізерну. Жалюгідну. Але хоч якусь.

— Обіймако?

Знайомий тенор витягнув мене із заціпеніння, тягучого, мов смола.

Я різко обернулася на голос.

Його власник неквапом крокував до мене у своєму ідеальному костюмі-четвірці. Люди навколо спинялися й проводжали його поглядом, але він дивився лише на мене.

Наші погляди зустрілися, а в кутиках його вуст з'явилася фірмова диявольська усмішка.

Мене охопила дика радість. Лише на мить, мов короткий поцілунок при зустрічі. Але я не стала хапатися за це відчуття. Знала, що воно ще повернеться.

¹ Програма американського коледжу (*College Board*), що дає змогу старшокласникам брати університетські курси та складати стандартизовані іспити з перспективою зарахування в університети США та інших країн.

Бо *він* нарешті прийшов.

Олівер фон Бісмарк.

Граф Каринтії.

Старший син Фелікса фон Бісмарка, герцога Каринтії.

І моя особиста погибель.